

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

**Broj: S1 3 U 009457 12 U
Sarajevo, 09.05.2014.godine**

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Branimira Orašanina, kao predsjednika vijeća, Jadranke Brenjo i Šahbaza Džihanovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Ružice Seibal, kao zapisničara u upravnom sporu tužitelja Transparency International Bosne i Hercegovine, koga zastupa protiv rješenja broj: 05-2-07-1230/10 od 15.03.2012. godine, tuženog Centralna izborna komisija Bosne i Hercegovine, u upravnoj stvari slobodnog pristupa informacijama, na nejavnoj sjednici održanoj dana 09.05.2014. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje i prvostepeno rješenje broj: 05-2-07-1230/10 od 15.03.2012. godine se poništava i predmet vraća prvostepenom organu na ponovno rješavanje.

Tuženi je dužan tužitelju naknaditi troškove upravnog spora u iznosu od 700,00 KM.

O b r a z l o Ź e n j e

Osporenim rješenjem tužene, broj: 05-2-07-1230/10 od 15.03.2012. godine, odbijen je zahtjev tužitelja za pristup informacijama broj: 02-04 (1651) od 22.01.2012.godine, kojim je tužitelj tražio uvid u radnje koje su poduzete, podatke o sudionicima u postupku, datume preduzimanja službenih radnji i ciljeve preduzetih radnji u vezi sa eventualnim sukobom interesa „predsjednika Vlade Federacije BiH.

Protiv ovog rješenja tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora, kojom predlaže da se tužba uvaži i osporeno rješenje poništi i predmet vrati na ponovni postupak. U obrazloženju tužbe citira član 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama, te navodi da tuženi u konkretnom slučaju nije naveo nijedan član citiranog zakona na osnovu kojeg je moguće utvrditi izuzetak od objavljivanja traženih informacija, tj. nije naveo zakonski osnov za status izuzeća informacija. Pored toga, tuženi je propustio da uzme u obzir faktor javnog interesa u smislu člana 9. citiranog zakona. Smatra da je tuženi trebao da razmotri sve okolnosti i dozvoli pristup traženim informacijama u cijelosti. Ističe da institut ispitivanja javnog

interesa predstavlja svojevrsan garant podnosiocima zahtjeva za pristup informacijama da javni organ neće po automatizmu utvrđivati izuzetke, nego će od slučaja do slučaja primjenjivati dvostruki kontrolni mehanizam. Konačno je predložio da se tužba uvaži i osporeno rješenje poništi i predmet vrati an ponovni postupak.

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se ista odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost pobijanog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Osporenim rješenjem odbijen je zahtjev za pristup informacijama broj: 02-04 (1651) od 22.01.2012.godine kojim je tužitelj tražio uvid u radnje koje su poduzete, podatke o sudionicima u postupku, datume preduzimanja službenih radnji i ciljeve preduzetih radnji u vezi sa eventualnim sukobom interesa predsjednika Vlade Federacije BiH. Tuženi je osporeno rješenje donio na osnovu člana 72. Zakona o upravnom postupku, obrazlažući svoju odluku time što tužitelj nije stranka u postupku, a nije ni dokazao svoj pravni interes.

Ispitujući pravilnost i zakonitost osporenog rješenja, Sud je ocijenio da je tuženi donošenjem istog počinio bitnu povredu pravila postupka propisanih u članu 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“, broj: 29/02 do 41/13). Citirana zakonska odredba obavezuje tuženog da u obrazloženju rješenja koje donosi navede dokaze koje je proveo i utvrđeno činjenično stanje na osnovu provedenih dokaza, razloge koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza, kao i razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kakvo je dato u dispozitivu i pravne propise na osnovu kojih je riješena upravna stvar.

Osporeno rješenje, međutim ne sadrži naprijed navedene razloge koji su odlučni za donošenje odluke. Naime, u obrazloženju osporenog rješenja navedeno je da traženi podaci se ne mogu smatrati informacijom u smislu Zakona o slobodi pristupa informacijama, te da tužitelj nije dokazao svoj pravni interes za dostavu istih. Međutim, tuženi ne navodi razloge koji su ga rukovodili za donošenje ovakvog rješenja, kao ni razloge zbog kojih je tužitelj odbijen sa zahtjevom za dostavu informacija. Tuženi, iako se poziva na odredbu člana 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama, isti nije primjenio u konkretnom slučaju. Naime, citiranom odredbom je propisano da ako se odbije pristup informaciji, u cijelosti ili djelimično, nadležno javno tijelo rješenejm o tome informira podnosioca zahtjeva. Navedeno rješenej sadrži: a) zakonski osnov za status izuzeća informaciji u smislu ovog zakona, uključujući sva materijalna pitanja koja su važna za donošenje rješenja, te uzimanje u obzir faktora javnog interesa; b) pouku o pravu na žalbu, adresu organa kojem se žalba podnosi, rok i troškove zapodnošenej žalbe, te uputstvo o pravu obraćanja ombudsmenu, s naznakom neophodnih podataka za kontaktiranje ombudsmena. Stavom 4. člana 14. je propisano da se žalba protiv rješenja iz stava 3. ovog člana podnosi rukovodiocu nadležnog drugostepenog organa. Tuženi je prilikom donošenja osporenog rješenja postupio suprotno i ovoj odredbi, pogrešno upućujući tužitelja da ima pravo podnijeti žalbu Sudu Bosne i Hercegovine.

Iz izloženog slijedi da osporeno rješenje ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama od kojih ovisi ocjena da li tužitelj ispunjava sve propisane uslove za pristup traženim informacijama, zbog čega ovaj sud nije mogao ispitati pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u odnosu na

činjenično stanje, kao ni osnovanost navoda tužitelja da su ispunjeni uslovi za pristup traženim informacijama. Obzirom na izloženo, ovaj sud je tužbu tužitelja uvažio, osporeno rješenje poništio i predmet vratio tuženom na ponovno rješavanje. U ponovnom postupku tuženi će postupiti po naprijed navedenim uputama ovog suda, utvrditi odlučne činjenice, donijeti odgovarajuće rješenje i u obrazloženju istog navesti razloge i podatke koje rješenje mora da sadrži u smislu člana 200. stav 2. zakona o upravnom postupku.

Primjenom odredbe člana 37. stav 2 i stav 3. Zakona o upravnim sporovima BiH, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude.

Odluku o troškovima sudskog postupka u iznosu 700,00 KM, a koji se sastoje od 100,00 KM na ime takse na tužbu i 600,00 KM na ime sastava tužbe, Sud je donio primjenom člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH, članom 4. i 5. stav 1. Zakona o sudskim taksama u postupku pred Sudom Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“ broj: 39/03) i tarifnim brojem 3. Tarife o nagradama i naknadi troškove za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 68/05). Sud nije prihvatio zahtjev tužitelja u skladu sa Tarifnim brojem 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata, iz razloga što u spisima predmeta nisu priloženi dokazi o obavljenim sporednim radnjama u vezi sa ovim upravnim sporom.

ZAPISNIČAR
Ružica Seibal

